

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 174. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277191040/facsimile.pdf> (tilgået 23. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

hende nær, hans rolige Viden om, at jeg dog drog til Øen — fordi jeg måtte?

Jeg huskede kun, at hun havde set på mig, og hvad Adam dømte om det Blik. Jeg glemte min egen Viden om det og Guds Mening med det, glemte os selv og tog os efter Verdens Dom. Jeg, der altid havde lydt og tielt og set på de andre og vejet for deres Jeg og kun anet mit eget i dets dybe Underlegenhed for deres, jeg overvældedes nu af mit ukendte Selv, så jeg segnede ned på Trappestenen og endnu sad der, da Vægteren med Kabus og Morgenstjerne stod foran mig og bød mig gå hjem og sove Rasen ud.

Jeg stirrede forvildet på ham, som havde virkelig mit Jeg i sit vilde Frembrud fortæret alle andre Væsner end mig selv, og rejste mig og vaklede af Sted.

Ja, i Sandhed beruset som den, der aldrig før har kendt Vin og nu har smagt den stærkeste af alle. Flakkede jeg gennem Gaderne. Og som Vin kan skabe Mennesker om for en Stund, blev jeg omskabt disse Natte-timer.

En Gud blev jeg, en Gud af Ungdom og Skønhed, en Gud af Styrke og Mod eller — Å nej, jeg blev vel kun et Menneske som de andre, ung og fuldt af Håb . . .

Allt kunde jeg vinde, alt skulde jeg beherske! Hun havde set på mig således, at Adam, Adam Colbjørnsen i mig så en Medbejler, der måtte bort! Jeg var ham lig — ja mere end ham, siden han frygtede mig! Ja, havde han ikke altid vist mig, han forslod, vi to skilte var ens?

Jeg havde troet mig lam, og nu kunde jeg bestige Bjerge!

Da stod jeg med Et påny i den fornemme, stille Gade, foran hendes Hus. Jeg anede ikke selv, jeg var nået derhen. Jeg var kommet her så helt selvfølgelig, som hørte jeg til her, som var det mit rette Sted, mit Hjem.

Ja, jeg havde et Hjem og en Fremtid!

I Drømme, i lykkeligt smilende Drømme stødte jeg Lågen op og gik ind.

Den høstlige Duft af de gamle Linde sank om mig,

tyssende og manende. Men jeg så kun den Rude, der lyste bag de svære Stammer, bag de dalende Blade, min Elskedes Rude.

Og jeg gik frem imod den som Sejrherren til sit Rige, rank imellem de hældende Grene, over det faldende Løv.

Og da så jeg hende, som Sejrherren ser sin Elskede. Hun stod derinde bag sin Rude, nogen foran sit Spejl i det hvide Flor. Hendes Arme vandt Håret om Hovedet, hendes Hage var sænket mod Brystet, og hun smilte i et lønligt Smil.

Hendes Dragt hang hende om Lænderne, som Svøbene om den Blomst, der er skudt frem. Skæret fra Lysene sitrede i hendes Hud.

Og jeg tog ikke mine Øjne til mig, og jeg flygtede ikke. Jeg stod dér med Herrens Ret.

Til pludselig et Blad ramte min Kind, og min Fod raslede i det visne Løv.

I samme Nu var hendes Øjne mod Ruden, hendes Hænder som to Blade for hendes Bryster, hendes hele Legeme én Skælven, som ramt af en Pil.

Og jeg sunken ned i Rædsel på mine Knæ — i en Rædsel, hvori jeg så hende, stadig med Hænderne for sine Bryster, nærme sig Ruden og med fremstrakt Hals titte ud, smilende ad sin Angst.

Ti stod ikke den store Have skærmende om hende, her i hendes Faders Hus?

Men dér, hvor jeg lå gemt i Murens Mørke, i den høstvåde Jords Forrådnelse, veg mine Øjne ikke fra hendes spidse og hvide Fingres Spænden over Brysterne, fra hendes store og smilende Øjnes sagte og lykkelige Spejden og Hårets dunkle Skygge om Skuldre og Arme og om hendes Lænders åndende Sitren.

Til hun med løftede Arme og tilbagebøjet Hoved drog det hvide Gardin for Vinduet, og jeg så hende svinde bort derinde.

Men da lå jeg også på mit Ansigt mod Jorden, med Hænderne i dens Løv, i et stumt Skrig for hvad jeg havde gjort.

Himmelske Gud, hvad havde jeg gjort! Beluret hende.